

CENA DZIENNIKA: w Łodzi: Rocznie... Półrocznie... Kwartalnie... w Królestwie i Cesarstwie: Rocznie... Półrocznie... Cena pojedynczego numeru 5 kop.

DZIENNIK ŁÓDZKI

pismo przemysłowe, handlowe i literackie.

CENA OGŁOSZEŃ: Za jeden wiersz polem lub za jego miejsce: Zwykłe ogłoszenia: za 1 raz 7 kop. za 3 razy 18 k., za 6 razy 25 k., za 12 razy 28 k., za więcej razy po 4 k. za każdy raz...

Kalendarzyk. Dziś: Wielki. Franciszka & Paulo Wyzn. Jutro: Wielki. Ryszarda Biskupa. Wschód słońca o godz. 5 m. 37. Zachód o godz. 6 m. 31. Długość dnia godz. 12 m. 54. Przybyło dnia g. 5 m. 16.

Biuro Redakcyi i Administracyi ulica Cegielniana Nr. 271/b. ADRES TELEGRAFICZNY: KUŁAKOWSKI, ŁÓDŹ.

Ogłoszenia przyjmowane są: w Administracyi Dziennika oraz w Biurach Ogłoszeń Rajchmana i Frendlera w Warszawie i w Łodzi. Rękopisy nadesłane bez zastrzeżenia — nie będą zwracane.

NOWE ROLNICTWO.

Opisane przez nas przedsiębiorstwa rolne, mając za sobą wszystkie warunki wzrostu, rozwoju i przewidywanego kwitnienia, mnożą się coraz bardziej i przyciągają ogromne kapitały. Zwykle powstają tam wspólni, stowarzyszenia bezimienne. Jedno z czasopism amerykańskich powiada: „Nie ma tam już prawie kapitalistów mniejszych, urzędników, komisantów lub robotników, którzyby najchętniej oszczędności swych nie powierzyli tego rodzaju stowarzyszeniom...”

zapraszania znajomych lubowników na polowania, z których zwierzyzna, zwłaszcza bażanty i cietrzewie, idą wprost na targ. Wielu właścicieli ziemskich zatrzymuje ze swych majątków tylko latnie zamieszkania, a kapitały przenoszą do amerykańskich przedsiębiorstw rolnych, nie troszcząc się o przyszłość klas posiadających ziemie na naszym kontynencie.

Według raportu biura rolniczego, złożonego w 1867 ze stanu Ohio, produkcja zboża wynosiła 3 1/2, a nawet 3 hektolitra (75 garncy) z hektara, przyczyna (zaś tego lichego stanu leży głównie w złej uprawie.

rów, okazują się klęski samorodne lub wypadkowe, a rezultat zawsze mały. Objaw ten daje się spostrzegać przeważnie u rolników, pracujących na małych przestrzeniach, przy braku środków materyalnych i odpowiedniej inteligencji. Bujność gleby i obfitość pierwszych plonów podnieca tych osadników do rozszerzania ponad siły uprawianych przez nich gruntów.

festowania naszych sympatyj dla agitacyj rolnych w Irlandyi a u siebie pozwałamy rozwielmożnić się nowemu systemowi produkcji rolnej — gospodarstwu akcyjnym, stokroć gorszym i niebezpieczniejszym dla mniejszej własności, wtedy, kiedy system ten tak nadzwyczajnie od lat pięciu czy sześciu przybiera rozmiary. Cały ucisk w Irlandyi nie idzie w porównanie z klęskami i nędgą, jaką gotują dla klasy fermerów owe zakłady rolne finansowe, z ich kulturą i organizacją pracy.

Z B R E T H A R T E A przekład W. Z. Kościakowskiej.

NOWOŻYTNA PENELOPA.

(Dalszy ciąg — patrz Nr. 62). Im ładniej wyglądała, tembardziej wzmagał się pomiędzy nimi chłód, aż wreszcie don José, po bardziej niż kiedy ceremonialnem pożegnaniu, odjechał wcześniej niż zwykle. — Wątpię, abym się z nim w interesie porozumieć zdołał — zauważył chłodno prawnik. A może też pani masz mi coś osobistego do zawiezienia? — Nie wiem doprawdy — odrzekła z lekkim drzeniem głosu — o co wam obu idzie? Nie wiedziałam, że jest coś pomiędzy wami. Obaj byliście tak dobrzy dla mnie... Mówiąc to, bez śladu zalotności, wzniosła oczy i spójrzała na prawnika. — W tem właśnie rzecz — odrzekł poważnie Poindexter, lecz młoda kobieta nie przyjęła objaśnienia tego równie poważnie i wybuchnęła śmiechem. Śmiech ten szczery zrazu i dziecięcy, zmienił się powoli w nerwowy. Przerwał go spokojny, chłodny głos kapitana. — Nic nie zaszło — zauważył, niebacząc niby na ten wybuch śmiechu — nic nie zaszło pomiędzy mną a don José'm... tylko nie uważa on zapewne za konieczne zachowywać względem przyjaciela męża uprzejmości, jaką okazuje żonie. — Pani Poindexter — przerwała błędąc mśr Tucker. — Przepraszam panią — odrzekł rumieniąc się prawnik — lecz... — Chcesz pan zapewne powiedzieć — przerwała mu znów z godnością — że nie sprzyjacie so-

bie wzajemnie. Dla tej to zapewne przyczyny — dodała łagodnie — unikasz pan mego domu. — Sądziłem, że na innym miejscu służyć pani mogę skuteczniej — odrzekł prawnik wymijająco. W ostatnich czasach zdwoiłem energię i sądzę, że wpadłem na ślad powiernicy tej... no, tej kobiety, wiesz pani... Chmura przemknęła po czole mśr Tucker. — Czy tak? — zauważyła chłodno. Wolisz pan tedy śledzić za tą... osobistością, niż odwiedzać dom mój samotny? Poindexter nie mógł wyjść ze zdziwienia. Nie byłaż to ta sama kobieta, gotowa przed czterema miesiącami z pod ziemi wydobyć, gdyby się to dało, kochankę męża? Cóż spowodować mogło tak nagłą zmianę? Co? zgadnąć nie trudno! Don José! Odkrycie to przed czterema miesiącami wywołałoby uśmiech lekkiej ironi zaledwie na usta prawnika. Oh! znalazł on świat i ludzi tak dobrze, tyle dla wszystkiego i wszystkich żywił pobożaniem, czy wzgardy może, a teraz... Teraz trudno mu było pomiarkować gorzcy odpowiedzi. — Naturalnie, jeśli już pani o to nie idzie... — Mnie, — przerwała wyniosło — a cóż mi do tego? Rób pan jak się panu podoba. A jednak gdy żegnał ją w pół godziny potem, oszwała się nieśmiało. — Nie zapominaj pan tak bardzo o mnie... strasznie tu jestem sama... daj też lepiej pokój tej... kobiecie. Słowa te miały niespodziewane następstwo prześlągnięcia jedynego jej przyjaciela. Don José nie zjawił się w dniu zwykle przeznaczonym na odwiedzin, natomiast przybyła młodsza jego siostra, donna Klara. Na zapytanie mśr. Tucker o przyczynę, która zatrzymała hiszpana w domu, donna Klara objęła ją czule, pytając. — Czemużby przyjęła jednocześnie tego adwokata, Poindextera?

— Jestto mój przyjaciel, nie tylko prawny doradca — odrzekła zdziwiona mśr. Tucker i dodała z pewną żywością: — Jestto dżentleman, był żołnierzem i oficerem. — A tak... Wszak oficerami nazywacie policyantów... żandarmów... lecz nie jest to ryccerz i dżentleman taki, któryby mógł zaopiekować się damą. Mrs. Tucker odpowiedziałaby może na to ostrzej, gdyby nie doskonała naiwność hiszpanki. Tem nie mniej przy pierwszym spotkaniu zachowywała się chłodno względem don José'go, co znów o mało nie wywołało objaśnienie formalnych z jego siostrą. Uznała zatem za stosowne pozostać z hiszpanem czas jakiś na dawnej stopie. Jednocześnie wpadła na szczęśliwy, jak się jej zdawało, pomysł. Napisała do Calhoun Weaver'a, którego dotąd unikała, że pragnie zasięgnąć jego rady. Przybędzie niewątpliwie do Los Cueros, — myślała — znajdzie może jaki sposób na przekroczenie tego ciężkiego wyczekiwania, zaradzi położeniu, w każdym razie nastęrczy jej zreczność przekonania ich tu wszystkich, że nie zbywa jej na starych przyjaciółach. Tem nie mniej przestała marzyć o powrocie w rodzinne swe strony. Rodzice jej pomarli i wzdrzygała się na samą myśl odslonienia zlanego życia przed towarzyszami i towarzyszkami młodości. Mr. Calhoun Weaver odpowiedział na wezwanie natychmiast. Przybył z otwartą dłońią i sercem, przyjacielski, lecz nieomylny i nieco szorstki. Powinna się była spodziewać takiego obrotu rzeczy: wszak przepowiedział jej to, przewidział, jeśli raczej pamiętać ostatnie z nim spotkanie. Spencer'owi próżność zawróciła głowę. Brał też nad siły. Interesy tego rodzaju wymagają rozważy, sprytu; on sam wie o tem najlepiej, gdyż właśnie udało mu się dokonać kilku szczęśliwych obrotów... (Dalszy ciąg nastąpi).

